

Dejan Dabović

(Herceg Novi, 3. kolovoza 1943. – Beograd 6. prosinca 2020.)

U nedjelju u 78. godini života u Beogradu je od posljedica bolesti COVID-19 preminuo olimpijac Dejan Dabović, koji je na Olimpijskim igrama 1976. u Montrealu nastupio kao član Primorja iz Rijeke.

Rođen je 3. kolovoza 1943. godine u Herceg Novom, a vaterpolsku karijeru započeo je u momčadi Jadrana. Kada je u matičnom klubu savladao sve tajne vaterpola, početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća otisnuo se u beogradski Partizan u kojemu je igrao do 1972. godine. U kapici Partizana osvojio je naslove prvaka Europe 1964., 1966., 1967. i 1971. godine. Bio je dio momčadi koja je postala prvak Jugoslavije 1963., 1964., 1965., 1966., 1968., 1970. i 1972. godine.

Životni put odveo ga je 1972. u Rijeku, gdje je igrao za Primorje do kraja karijere 1979. godine. Iste 1979. s Primorjem je osvojio Kup Jugoslavije. Kratko vrijeme igrao je i za šibenski Solaris.

Svakako najveći uspjeh u karijeri ostvario je 1968. na Olimpijskim igrama u Meksiku, gdje je bio dio reprezentacije Jugoslavije koja je osvojila zlatnu medalju. Kako je sam govorio, na tim Igrama doirnuo je zvijezde: „Sjećam se da meksički novinari nisu vjerovali da u Jugoslaviji imamo samo dva mala bazena. Zato su u jednom njihovim novinama stavili naslov 'Jugoslaveni iz kade osvojili Olimp'. Istina, tada se više oslanjalo na talent, inat, a danas je više rad, upornost, želja, volja.“

Kada smo kod Olimpijskih igara, spomenimo i to da je Dejan Dabović nastupio i na OI u Montrealu 1976., ali ovog puta kao igrač Primorja. Nastupom na ovim igrama Dabović se svrstao u skupinu hrvatskih olimpijaca.

Za istaknuti je da je za reprezentaciju Jugoslavije osvajao medalje i na Mediteranskim igrama: zlatnu 1971. u Izmiru i srebrnu 1975. u Alžiru.

Nakon završetka igračke karijere u Primorju odmah je nastavio onu trenersku. S ponosom je govorio da je „isklesao“ hrvatske nositelje zlatnih olimpijskih medalja - Igora Hinića, Samira Barača i srebrnog Damira Glavana. Sidro s Kantride podignuo je 1991. godine kada je počela „nesreća u Jugoslaviji“ i otisnuo se u Messinu na Siciliji, koju je za šest godina iz Treće talijanske lige uveo u najviši rang.

Krajem 20. stoljeća vratio se u Beograd, ali ne u Partizan; poziv je stigao iz Crvene zvezde. Nažalost, 2008. godine crveno-bijeli su se ugasili, a Dabović nevoljko postaje umirovljenik.

Dejan Dabović je čovjek koji je uvijek bio tih,

nenametljiv i skroman. Cijeli svoj život posvetio je vaterpolu, i govorio: „Najljepše je i najzahvalnije raditi s mladima. Pogotovo ako znate približiti im se. Nerijetko sam na pojedine igrače imao veći utjecaj od roditelja.“

„Ljubav prema vodi“, govorio je Dabović, „osjetio sam kao dječak“. Obožavao je jedrenje, a u bazen je s 13 godina skočio slučajno, da popuni mjesto u jednoj od postava Jadrana.

„Vaterpolo je plemenit sport. Voda ljudima daje neku plemenitost i toleranciju. Ne znam nekoga tko se bavio vaterpolom, a da je otišao stranputicom. Tako su nas i učili. Ljudi su se školovali, ali i vodili računa o nama mlađima. Kao i mi kasnije“, kazao je jednom.

Dejan Dabović, istinska vaterpolska legenda, dobio je 2012. godine Nagradu za životno djelo Herceg Novog.

Sahranjen je na groblju u Beogradu.

(Jurica Gizdić)

POZIV AUTORIMA

Pozivamo sve povjesničare sporta, istraživače, kroničare i autore koji se bave povijesti sporta, i zainteresirani su da im članak bude objavljen u podlisku Povijest hrvatskog sporta, da svoje radove pošalju na e-mail adresu: ana.popovcic@hoo.hr.